

Arrest

nr. 195 856 van 29 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TIMMERS
Verbindingsweg 28
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidige tweede asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot B. B. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 195 854 van 29 november 2017 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegegeed werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de gendarmerie in Servië die zijn broer ernstig zou hebben aangevallen en hem meermaals hebben lastig gevallen.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 23 november 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing o.a. vast dat (i) verzoeker de Belgische asielinstanties op intentionele wijze trachtte te misleiden door te verzwijgen dat hij, naast de Servische nationaliteit, ook het Kosovaarse staatsburgerschap bezit, (ii) zijn beweringen niet over Kosovaarse papieren te beschikken ongeloofwaardig zijn en zijn bewering dat de door hem en zijn echtgenote neergelegde UNMIK-identiteitskaarten na het verstrijken van de geldigheid op 18 mei 2006 niet verlengd konden worden kant noch wal raken, (iii) verschillende vaststellingen zijn algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling zetten, en (iv) verzoeker geen feiten of elementen aanhaalde waaruit blijkt dat hij Kosovo heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, nu de door hem ingeroepen motieven voor zijn vertrek uit Kosovo van louter socio-economische aard zijn en derhalve niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, en er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 182 597 van 21 februari 2017. In het arrest wordt vastgesteld en geoordeeld dat verzoeker naast het Servische ook het Kosovaarse staatsburgerschap bezit en dat uit niets blijkt en verzoeker niet aantoonde dat hij in Kosovo een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft of er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af -hij volhardt in zijn stelling nooit over het Kosovaarse staatsburgerschap te hebben beschikt en er ook geen aanspraak op te (kunnen) maken en beschouwt Servië als zijn land van herkomst- en attesten van de Kosovaarse ambassade met betrekking tot hem en zijn echtgenote d.d. 22 maart 2017 neer, waarin wordt verklaard dat zij niet zijn ingeschreven in de nieuwe registers van de Republiek Kosovo en derhalve niet als Kosovaarse staatsburgers kunnen worden beschouwd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt

voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd vastgesteld dat verzoeker naast het Servische ook het Kosovaarse staatsburgerschap bezit en dat uit niets blijkt en verzoeker niet aantoonbaar dat hij in Kosovo een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die hieraan afbreuk doen of een ander licht op werpen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in Kosovo persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in Kosovo een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift, in een vergeefse poging om zijn verklaringen en die door zijn echtgenote afgelegd omtrent (de benodigdheden voor) het verkrijgen van de attesten van de Kosovaarse ambassade (alsnog) te laten rijmen, gewag maakt van een "misverstand" en aanvoert dat "waar verzoeker stelde dat hij zowel zijn Servische als zijn Kosovaarse documenten (UNMIK) had getoond en zijn echtgenote stelde dat enkel de Kosovaarse documenten nodig waren, bedoelde hij dat hij beide documenten had aangeboden, maar dat de Kosovaarse ambassade enkel vroeg achter de Kosovaarse documenten en men dus de Servische documenten niet nodig had om de aanvraag in te dienen", stelt de Raad vast dat deze post factum-argumentatie allerminst overeenstemt met, doch manifest indruist tegen zijn eerdere verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers, op de vraag van de commissaris-generaal "Toen u dat document (het neergelegde attest van de Kosovaarse ambassade) ging gaan vragen, hebt u Servische documenten moeten tonen?" antwoordde verzoeker het volgende: "Ze hebben ze gevraagd en ik had de mijne" (gehoorverslag CGVS d.d. 4 mei 2017, p. 5.). Op de vraag welke documenten hij precies had moeten tonen, luidde verzoekers antwoord aan de commissaris-generaal als volgt: "Dit. (AZ wijst naar Servische geboorteakte) Ik had geen andere." (Ibid., p. 5). Toen de commissaris-generaal hem vervolgens nogmaals de vraag stelde welke documenten ze op de Kosovaarse ambassade dan precies allemaal vroegen om voor te leggen om het attest te bekomen, verklaarde verzoeker: "Zij vroegen toen we binnengingen, heeft u paspoort, identiteitskaart van Servië om het te bewijzen. Ik zei we hebben er geen, ze vroegen wat hebben jullie, ik zei dit (Servische geboorteakte)" (Ibid., p. 5). Verzoekers huidig betoog in het verzoekschrift vindt derhalve geen/nergens steun in de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, doch wordt hier echter manifest door tegengesproken.

Zijn a posteriori beweringen missen derhalve elke grondslag en alle ernst en zijn derhalve geenszins van aard de vastgestelde frappante contradictie tussen zijn verklaringen en die afgelegd door zijn echtgenote -zij verklaarde expliciet naast de documenten van UNMIK geen andere documenten op de Kosovaarse ambassade te hebben getoond en ontkende uitdrukkelijk dat op de ambassade naar Servische documenten werd gevraagd (gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote d.d. 4 mei 2017, p. 2 en 3)- te herstellen. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt dan ook geenszins de in de bestreden beslissing opgenomen ernstige tegenstrijdigheid en hij biedt er geen afdoende verklaring voor. In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal ook terecht en pertinent gesteld dat "Naast het feit dat dit een zeer opmerkelijke tegenstrijdigheid betreft, dient opgemerkt te worden dat het absurd is om bij de Kosovaarse ambassade enerzijds te stellen niet in het bezit te zijn van Kosovaarse documenten en anderzijds de UNMIK-identiteitskaart voor te leggen, zoals uw echtgenote stelde". Verzoeker werpt hier geen ander licht op.

Daargelaten of de door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en door hem in de bijgevoegde inventaris als "Betalingsbewijzen aanvragen Kosovaarse ambassade" aangeduide documenten al dan niet bewijzen dat verzoeker -die, net als zijn echtgenote, op het Commissariaat-generaal erg vaag bleef over de betaling van de attesten en met geen woord repte over het feit dat men hem, zoals hij thans in het verzoekschrift beweert, op de Kosovaarse ambassade bepaalde gegevens en het adres van een postkantoor zou hebben gegeven waar hij dan vervolgens de betaling zou hebben gedaan- daadwerkelijk de attesten van de Kosovaarse ambassade zou hebben betaald, laat staan op de thans door hem voorgehouden wijze, zijn de in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte attesten van de Kosovaarse ambassade d.d. 22 maart 2017 aangaande verzoeker en diens echtgenote, waarop hun handtekening nergens staat, geenszins van aard de eerder in het kader van hun vorige, eerste asielaanvraag gedane objectieve vaststellingen en neergelegde documenten te ontcrachten, waaruit hun Kosovaarse nationaliteit wel degelijk blijkt.

De Raad wijst erop en benadrukt dat in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker en zijn echtgenote, op grond van objectieve informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, werd vastgesteld dat verzoeker en zijn vrouw beiden op de kieslijsten van 2009, 2010 en 2013 van de gemeente Gjilan in Kosovo vermeld staan. Deze kieslijsten worden blijkens de informatie van het Commissariaat-generaal opgesteld aan de hand van het bevolkingsregister. Iedereen die in het bevolkingsregister geregistreerd staat als 'Habitual Resident of Kosovo' (rechtmatige inwoner) en voldoet aan de voorwaarden om te stemmen, zijnde de leeftijd van achttien jaar of ouder hebben, komt op de kieslijst terecht. Met 'Habitual Residents of Kosovo' worden die personen bedoeld die voldoen aan de criteria bepaald bij artikel 28 van de Wet op het Staatsburgerschap. Dit artikel 28 regelt de status van degenen die volgens UNMIK Regulation Nr. 2000/13 in het register van de burgerlijke stand werden geregistreerd als 'habitual resident' en die krachtens dit artikel automatisch als staatsburger van de Republiek Kosovo worden beschouwd. De registratie als 'Habitual Resident of Kosovo' in het bevolkingsregister kan aldus gelden als een bewijs van het Kosovaars staatsburgerschap. Verzoeker en zijn echtgenote legden bovendien in het kader van hun vorige asielaanvraag hun UNMIK-identiteitskaarten neer, waarop onder meer de plaats waar zij moesten gaan stemmen (code 0401d, eveneens vermeld op de drie kieslijsten) en hun persoonlijke nummers (1012649386 en 1012649378, eveneens vermeld op de kieslijst van 2010) vermeld staan.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten dat hij, evenals zijn echtgenote, over het Kosovaarse staatsburgerschap beschikt. De in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte attesten van de Kosovaarse ambassade d.d. 22 mei 2017 zijn niet van aard de objectieve vaststellingen gedaan in het kader van zijn eerste asielaanvraag te ontcrachten of weerleggen.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juli 2017, voert verzoekende partij aan dat haar raadsman wel zou komen, en dat hij de documenten heeft waaruit blijkt dat zij en haar familie niet afkomstig zijn uit Kosovo.

Waar verzoekende partij stelt dat haar raadsman de documenten heeft waaruit zou blijken dat zij en haar familie niet afkomstig zijn uit Kosovo, merkt de Raad op dat verzoekende partij door het opwerpen van een dergelijke bewering zonder deze documenten ook effectief voor te leggen, de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking niet ontkracht, noch weerlegt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS